

Igor Medica

1960. – 2012.

“Postoje ljudi čiji je život trag u vodi. Nevidljivi su, nečujni, nestvarni, bez otisaka u pješčanoj pustinji čovječnosti. Ne znamo odakle su došli među nas, a kad odu, zašto su i kuda otišli.”

Ivo Andrić

Papir ostaje nijem kada treba napisati zbogom prijatelju, kad se treba prisjetiti lijepih, neponovljivih trenutaka. Čitav jedan život na par stranica papira... ispisani reci kao trag postojanja u vrtlogu bezosjećajnog svijeta koji nas okružuje, nekoliko časaka naše pažnje za čitav njegov život.

Početak veljače preminuo je prof. dr. sc. Igor Medica, dr. med., znanstveni savjetnik, član Uredničkog odbora ‘Medicine Fluminensis’. Napustio nas je dragi prijatelj neposredne srdačnosti, istinski zaljubljenik života. Jedan od onih ljudi koji nikoga ne ostavljaju ravnodušnim, podsjećajući da život ne smije biti samo okretanje praznih stranica.

Igor Medica rođen je 1960. godine u Puli. Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu završio je 1982. godine. Primajući Rektorovu nagradu za rad iz područja humane genetike, već je u studentsko doba odredio put koji će biti temeljem njegova profesionalnog života. Specijalist pedijatar postao je 1990. godine, a iz kliničke pedijatrije završava i poslijediplomski studij. Unutar specijalnosti, trajno se profilira u području medicinske (kliničke) genetike, usavršavajući se na brojnim međunarodnim školama, a 1992. godine dobiva i prestižni *Certificat de Genetique* na Universite R. Descartes, Necker – Enfants Malades u Parizu. Doktorsku disertaciju iz područja genetičke analize miotonične distrofije u Istri obranio je 1997. godine u Ljubljani.

Znanjem i osobnošću ostavio je dubok trag u specijalističkim pedijatrijskim ordinacijama Pule, Rijeke, Zagreba, Ljubljane, Pariza i Verone. Pedijatar koji je volio i znao svoj posao, uvijek dostupan, zaraznog osmijeha, blag, tih i samozatajan, pomalo tajanstven.

Bila je poznata njegova požrtvovnost i predanost ‘malim’ bolesnicima, njihovim roditeljima i obiteljima, koji su, suočenjem s neizlječivim nasljednim bolestima, često bili izgubljeni u vrtlogu medicine, i kojima je topla riječ, tijekom genetičkog savjetovanja, bila poput nepostojećeg lijeka.

Kao učenik doajena medicinske genetike u nas, prof. dr. sc. Ljiljane Zergollern-Čupak, pomogao je razvoju i unapređenju medicinske genetike u našoj kliničkoj praksi. Suradnjom s brojnim biomedicinskim institucijama u zemlji i inozemstvu, uspostavljao je kliničku genetiku u Istri, ali i pomagao njeno djelovanje u ostalim dijelovima Hrvatske, kao i izvan nje. Osim što je ustrojio Ambulantu za kliničku genetiku pri Općoj bolnici Pula, ustrojio, organizirao i nabavio opremu za Laboratorij za izolaciju DNA Opće bolnice Pula i Istarskih domova zdravlja

Pula, sudjelovao je, također, i u ustrojstvu i organizaciji Laboratorija za molekularnu genetiku Instituta za medicinsku genetiku, Ginekološke klinike Kliničkog centra Ljubljana, uz svestranu podršku velikog prijatelja i učitelja, prof. dr. sc. Boruta Peterlina.

Istodobno, nikada nije zaboravio da je znanost osnova stručnog razvoja. Kao profilirani znanstvenik iz područja genetike, genomike i proteomike čovjeka, objavio je pedesetak znanstvenih radova, od kojih su brojni i oni u prestižnim časopisima. Bio je voditeljem i suradnikom na sedam domaćih i međunarodnih znanstvenih projekata. Višekratno je bio pozvani predavač na znanstvenim skupovima s kojih je objavio više od četrdesetak sažetaka. Kao mentor, pomagao je u izradi studentskih i magistarskih radova.

Imali smo, stoga, sreću i zadovoljstvo da je s nama podijelio dio svog života kao član Uredničkog odbora 'Medicine Fluminensis' od 2008. godine, i iskustvom i znanjem pomogao u radu našeg glasila.

Izraziti smisao za pedagoški rad, temeljen na izvrsnoj stručnoj i znanstvenoj karijeri specijalista pedijatra i genetičara, prepoznale su i brojne visokoškolske ustanove, koje su imale čast da Igor Medica bude njihov nastavnik. Prerano prekinut život i karijeru završio je kao naslovni redoviti profesor na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Rijeci, redoviti profesor na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Osijeku te kao redoviti profesor na Odjelu za obrazovanje učitelja i odgajatelja Sveučilišta Jurja Dobrile u Puli, kojem je bio i pročelnik. Kao predavač, sudjelovao je u nastavnom procesu iz područja medicinske genetike na Medicinskim fakultetima u Rijeci, Zagrebu, Osijeku, Ljubljani i Mariboru. Uz specijalističku pedijatrijsku ordinaciju, dugi niz godina vodio je Ambulantu za kliničku genetiku Opće bolnice u Puli, a od 2005. godine radio je kao znanstvenik pri Kliničkom institutu za medicinsku genetiku Ginekološke klinike Kliničkog centra u Ljubljani. Bio je članom brojnih uglednih stručnih i znanstvenih društava, kao i Upravnog odbora Hrvatskoga liječničkog zbora, ogranak Istra.

Za znanstveni i stručni rad nagrađen je 2003. godine 'Poveljom' Hrvatskoga liječničkog zbora, dok je za postignute rezultate i posebno djelotvoran rad 2010. godine dobio prestižnu nagradu Hrvatskoga liječničkog zbora – 'Ladislav Rakovac'.

Eto, dragi Igore... mogli bismo nabrajati i organizacije kongresa i međunarodnih genetičkih skupova i škola, pisanje knjiga, s poštovanjem okretati brojne stranice Tvog života i sažimati napravljeno u prekratke pedeset i dvije godine života. No, jesu li samo činjenice iz registra Tvojih aktivnosti stvarnom mjerom ovog kratkog zbogom?

Ma gdje sad bio, shvatit ćeš da znamo da nisi bio samo faktografski trag u netom ispisanim rečenicama. Bio si naš prijatelj. Najzdravija prijateljstva temelje se na različitim načinima druženja što ih prijatelji nižu i oplemenjuju. Ona su otkrivanje mogućnosti, a ne lov na pogreške. Bio si topao, emocionalan, izravan, duhovit i zanimljiv, samosvojan čovjek višeznačnih misli, čiste savjesti i nemirne svijesti, koji je manirom profinjenog esteta znalački ispijao gutljaj vrhunskog crnog vina, noseći kapu ili šešir, svilenu maramu oko vrata, veliku modnu torbu, uživajući u biranoj odjeći, crnoj boji, mirisima, posebnim putovanjima, prošlim slikama, klasičnoj glazbi, festivalu u San Remu, malim ritualima, knjigama, životu, zatvorenom krugu prijatelja, posebno vrijednom odnosu s obitelji, dugim razgovorima... ostavljajući dio sebe zaključan, nedorečen. S blagošću si, ali i zagonetnim osmijehom i ponekom dvosmislenom riječju, baršunastim usporenim glasom govorio o onima koji Te nisu razumjeli, koji nisu shvatili da prihvatiti drugog, različitog u svom bitku, jest pravi ispit ljudskosti. Ponosno si nosio svoje osobine, gajeći vrijednosti koje si zdušno i nesebično davao drugima. Cijenio si istinu i beskompromisan, uspravan stav.

Nama ostaje razmišljanje zašto ponekad nismo razumjeli dijete u Tebi. Ili si, jednostavno, želio da taj dio Tebe ostane samo Tvoj, i da budeš s nama tiho, kao što si tiho i otišao. Znao si da si neizlječivo bolestan, ali nas svojim nestajanjem, samozatajan kakav si bio, nisi htio opterećivati. Ovakvi su prerani odlasci uvijek i poruka nama, koji ostajemo, da budemo bolji i za one oko nas koje prečesto i ne primjećujemo, umjesto da dobrotu, poštovanje, toleranciju i ljubav spominjemo onda kad ih više ne možemo nadoknaditi.

'Medicina Fluminensis' izgubila je vrijednog suputnika, stručnjaka, znanstvenika i kolegu. Svi oni koji su Te osobno poznavali, znaju da smo izgubili mnogo više.

Jer, bio si Čovjek, svoj i naš!

Uz ovaj spomen života, neka ti je vječni mir, dragi Igore!

Prof. dr. sc. Saša Ostojić, dr. med.